

SNILLEBLIXTEN

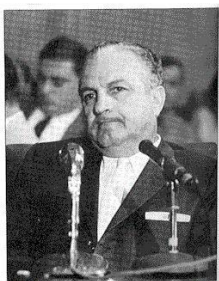
KARIS - BILLNÄS GYMNASIUM

Nr 9 Hösten 2008

Pris: 2€

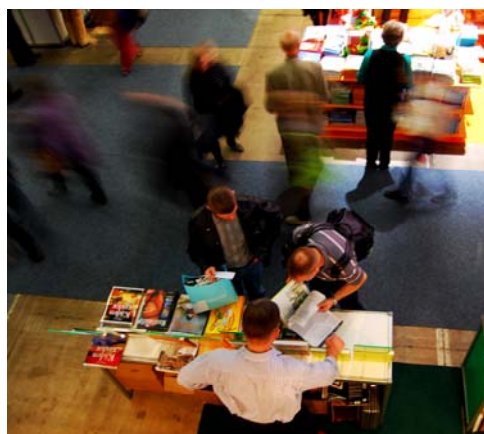
"Carlos Marcello, The Godfather of New Orleans, skulle snart få känna på nackdelarna av att ha ett stort imperium, speciellt med tanke på vad han sysslade med." Gustaf Westerholm

Läs fortsättningen om **maffian i New Orleans** på **sidorna 10-12**



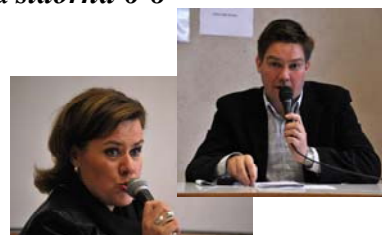
Ännu ett år har gått och dags för **bokmässa** igen. Läs om bokmässan 2008 och även lite om matmässan som hölls samtidigt och under samma tak.

Sidorna 4 och 5



Sammanläggningen till en ny kommun **Raseborg** väcker många frågor. KBG bjöd in Thomas Blomqvist och Maarit Feldt-Ranta till en paneldebatt. Läs vad de hade att säga på **sidorna 6-8**

Följ med när några av KBG:s elever besöker Italien där de får bo hos italienska familjer och där de besöker sevärda platser så som Milano. Läs **Karis-Varese Exchange s.13-16**



Innehåll:

- Gäller gamla goda tiden också för maten i skolan? s.3-4
- Hela KBG på bokmässan s.4-5
- Raseborg - en sista utväg eller en ny möjlighet s.6-8
- Stieg Larssons spännande kriminaltrilogi s.9
- Början till slutet för New Orleans maffia s.10-12
- Sökande efter Tuna stad s.12-13
- KaVarex Karis-Varese Exchange s.13-16
- Trumpeter och tromboner s.17-18
- Poppan serie s.19



F.v. Sandra Böckerman, Gustaf Westerholm, Ida Ehrstedt, Astrid Lindroos, Timo Broman (layout), Emilia Nyberg (fotograf), Janne Johansson, Sanna Grönholm (layout), Joakim Nyman. (Saknas på bilden: Jessica Palander)

Gäller gamla goda tiden också för maten i skolan?

Majoriteten av skoleleverna tar del av en av de två dagliga utfodringarna i skolans kök varje dag. Lika många gånger brukar man höra kommentarer om hur maten ser mindre aptitlig ut.

Min personliga åsikt är att det finns några maträtter, däribland ärtsoppa och pytt-i-panna, som man bra kan äta sig mätt på, som kan anses vara mirakel med tanke på hur mycket portionen får kosta. På en skala från 4-10 får maten i sin helhet en 7:a av mig. Ändå påvisar många undersökningar och gallupar att maten överlag har förbättrats i skolorna. Betyder då detta att dagens ungdom är för kinkig och bortskämd, eller har de som gjort undersökningarna mixtrat med sanningen?

Då priset per matportion per skolelev i Karis får kosta 62 cent som mest, är det inte vilken maträtt som helst som kan tillredas. Men köket har enligt husmor Agneta Lindroos, trots de små resurserna, lyckats tillreda bl.a. goda sallader som de många gånger har fått beröm för. De dagar som de billigaste rätterna tillreds, t.ex. gröt och soppor, blir det pengar över, och med de medlen serveras sedan bröd, pålägg och saftsoppan till gröten som höjer portionspriset avsevärt. Till de dyrare rätterna hör ugnsförel och, till kökets förtret, frukterna. Agneta äter av maten själv och tycker att

eftersom hon äter det mesta vet hon inte riktigt vad som är bäst, men fiskpinnarna hör till hennes favoriter. När hon började i köket i Karis blev hon förvånad över hur bra maten var trots sitt rykte. Och eftersom maten tillreds för 2045 personer, allt från dagisbarn till äldre, kan man ju inte vara alla till lags.

Själv skulle jag anta att dagisbarnens önskemål skiljer sig rätt avsevärt från äldre, i fråga om saltning och kryddning av maten. Här har beslutsfattarna som nyligen invaldes en punkt där de kan visa vad de går för, att få till stånd en förändring. Själv anser jag att gymnasieeleverna borde få riktigt salt!

Maten som tillreds följer oftast rekommendationerna som skickas ut av "Valtion ravitsemusneuvottelukunta" och de säger att skolmaten bör vara fettfattig, saltsnål och grönsaksrik. Eftersom första matturen börjar 9:30 (!) har köket inte lång tid på

sig att förbereda maten, så en till två gånger i veckan serveras sk. Färdig mat, men barnen som äter verkar vara vana vid färdig mat hemifrån, berättar Agneta, för den går bra åt.

I matsalen är pastarätterna de mest populära, medan olika kött-såser går sämst åt. Mellanmålet som infördes för ett antal år sen, först med från vaktmästaren köpta biljetter som betalningsmedel och nu med mynt, men ibland större sedlar som kökspersonalen är tvungna att växla, är en extra service som man erbjuder. Enligt husmor själv är det mycket bra för eleverna att få mellanmål. Köket har lovat att tillreda 100 portioner per dag, men ibland uppgår den siffran till 120.

Jag anser att man oftast får valuta för sina pengar, men det finns dagar som det verkar som om en euro inte riktigt räcker till alla råvaror som mellanmålet skall bestå av.

Vissa dagar har maten dålig





åtgång, medan den andra dagar tar slut, vilket Agneta beklagar och poängterar att man då tillreder något från frysen.

Agneta tycker dock det är mindre trevligt när vissa skolelever kommer på den "tuffa" idén att bre smör på t.ex. knäckebröd och trycka upp dem under borden, eller "spiller" mjölk och saft på borden under mellanmålet.

Ofta hör man också i den ringlande kön till försäljningsbordet hur "extra sur köksan verkar idag", så därför frågade jag Agneta om det finns en orsak till de sura minerna.

Hon tror att kökspersonalen nog egentligen gillar sitt jobb, fast ibland blir det stressigt, och då är det inte alltid så lätt att vara glad. "I grund och botten gillar vi nog er och verkar för att ni ska få så god mat som möjligt", fast det

vore ju trevligare om barnen betedde sig som på restaurang, det vill säga inte lekte med maten. För inte kletar man väl mat under borden eller kastar den på golvet där heller, tillägger Agneta.

I Hangö serveras barnen portioner värda 90 cent per styck medan man i Ekenäs har 0,67 euro för lågstadielever och 0,82 euro för högstadielever men enligt Camilla Selenius i Ekenäs stad är dessa pris för låga p.g.a priserna stigit så mycket i år, de borde vara 10 % högre enligt henne. Hon tror att en portion i verkligheten kostar ca 2,50 euro om man beaktar lönekostnader och fastighetskostnader. De lägre prisen är de livsmedelsanslag som man budgeterat. Hon vet dock att Ekenäs grundskolor har god mat och berömmar de skickliga husmödrarna där som lyckas göra god mat trots låga livsmedelsanslag.

Ekenäs gymnasium däremot betalar 3,05 per portion. De äter i Fazer Ami-cas matservering, där också studerande vid Axxell äter.

När det blir Raseborg ska det bildas en särskild kosthållsenhet

och då hoppas jag att anslaget per portion utjämnas så att skolorna serveras så gott som likvärdig mat i alla skolor.

Enligt Agneta borde beslutsfattarna se på trenderna. "Folk vill ha närodlat, ekologiskt och då fordras det större arbetskraft till köken eller att man går tillbaka till mindre kök, men det kostar vad man vill betala för, barnen eller något annat mera synligt skrytbygge."

Jag undrar om Agneta kanske har rätt, att det kanske ändå var bättre förr då hon började jobba inom branschen. Då kom det på morgonen en gubbe med färsk grönsaker, en med färsk fisk och köttet kom i hela bitar så att det styckades på plats. Eller är den billigare maten, vilken till stor del är industritillverkad, verkligen är bättre?

Joakim

Hela KBG på bokmässan

En regning höstdag i slutet av oktober besökte Karis-Billnäs sedvanligt bokmässan. Nytt för i år var att även gymnasiet abiturienter fick delta, vilket vi alla är väldigt tacksamma för!

Tidigare år har abina inte kunnat delta då besök vid Helsingfors Universitet ordnats samma dag. Men i år fick vi vara med, och den som inte fann böckerna lock-

ande kunde istället smyga över till den kulinariska matmässan.

Bokmässan bestod som vanligt av ett oändligt antal böcker till låga priser. Men eftersom det fortfarande finns olästa böcker från tidigare besök på bokmässan som bara ligger och samlar damm bestämde sig undertecknad från att avstå från böckernas frestelse. Böckerna kan verka ack så lockande där de står i långa rader

under skyltar med texter som "3 för 10 euro" eller "Köp 3 betala för 2" men är betydligt mindre frestande då de samlar damm i ett halvt år. Dock finns det de som köper kassarna fulla med böcker och faktiskt läser dem. Enligt mig en beundransvärd prestation!

För de som inte orkade gå runt bland alla böcker fanns möjligheten att besöka någon av de många scener där mer och mindre



Bokmässan ordnades i mässcentret i Böle.

kända författare och kulturpersoner berättade om sina böcker och upplevelser.

Utbudet på årets bokmessa sades vara större än tidigare år, men trots det så kändes det svenska bokutbudet mindre i år än tidigare. Exempelvis fanns inte förlaget Bokhyllan.se representerat som det funnits tidigare år. Detta var lite synd eftersom det är just där man kunnat hitta mängder av svenska pocketböcker som man bara måste köpa.

Efter några obligatoriska varv bland bokständer, framför allt bland de svenska, ansåg sig en del av oss ha respekterat de som ordnat denna utfärd, som uttryckligen gick till bokmässan, och begav oss över till den mera lockande matmässan. Matmässans storhet ligger i alla de smakprov som erbjuds. Vem kan motstå en gratis bit ost eller en (eller flera) chokladbit (ar). Och den självkla-

ra favoriten, som funnits där alla de tre år som mässan besökts, är Fazers stånd med glass och valfritt strössel. Efter många smakprov av glassen och strösslet började mässan tappa lite av sin charm, egentligen fanns det inte så mycket annat som intresserade på mässan än just smakproven och då hungern är stillad är det inte lika roligt mera.

Efter en hel dag bland böcker och mat och trängsel med andra människor, eftersom mässorna är tämligen välbesökta, känns det bra att åka hem. På hemvägen kan man låta sig

roas av sina egna eller andras nyinköpta böcker och längta till nästa års bokmessa, och matmässan!

Sandra



Raseborg - en sista utväg eller en ny möjlighet

Den första januari 2009 kommer kommunerna Karis, Pojo, och Ekenäs att slås ihop till en helt ny kommun som kommer att heta Raseborg.

Orsakerna till kommunsammanslagningen går främst att finna i de gamla kommunernas närmast katastrofala ekonomiska situationer. För många av oss är det ändå osäkert vad Raseborg kommer att innebära i praktiken, medför kommunsammanslagningen några förändringar i vår vardag och kommer det hela att fungera. För att ge svar på dessa frågor kom riksdagsledamöterna Maarit Feldt-Ranta och Thomas Blomqvist till vår skola för att delta i en paneldebatt om ämnet.

De gamla kommunernas ekonomier har varit i dåligt skick redan en längre tid, som bekant har ju Karis den högsta kommunalskatten i hela Finland och Pojos ekonomi har beskrivits vara i katastrofalt dåligt skick. Ekonomisvårigheterna har dock inte

bara drabbat vår region utan är en trend som gäller så gott som alla små kommuner i landet. Problemet beror på att staten överfört allt fler av de uppgifter som är förknippade med välfärden på kommunerna. Man har överfört uppgifter i anslutning till bl.a. utbildning och hälsovård på kommunen utan att ge kommunen mera bidrag för att kunna sköta dessa. När det dessutom inom kommunerna inte funnits tillräckligt med kunskap om hur man ska finansiera de ökade kostnaderna har det lett till att kommunernas ekonomier stramats åt och till att pengarna i vissa kommuner inte räckt till för att sköta de uppgifter staten dikterat kommunerna att sköta.

Små kommuner med litet befolkningsunderlag har lidit mest av detta medan större kommuner med fler och rikare skattebetalare klarat sig bättre. För att råda bot på problemet har man i vårt land börjat orientera sig mot allt större enheter eftersom man i

större enheter anses ha bättre möjligheter att få in pengar. På detta vis har kommunsammanslagningarna blivit en trend som också statsmakten understöder. Vår sammanslagning är bara en av otaliga liknande lösningar runt om i landet.

Paneldebatten

Då man är van vid att bo i Karis och ha Pojo och Ekenäs som grannkommuner ter sig denna sammanslagning som en ganska stor förändring som väcker många frågor. Som ung väcker en förändring som denna speciellt mycket frågor. Eleverna i vårt gymnasium undrar bl.a. hur hälsovården kommer att ordnas i den nya kommunen, om kulturutbudet kommer att förändras eller kanske om vår skola Karis- Billnäs gymnasium kommer att försvinna eller slås ihop med Ekenäs gymnasium. För att svara på våra frågor kom riksdagsledamöterna Thomas Blomqvist och Maarit Feldt-Ranta för att delta i en pa-



Thomas Blomqvist från sfp och Maarit Feldt-Ranta från sdp var inbjudna till paneldebatten som hölls i skolans gymnastiksal.



Eleverna fick i slutet av debatten chansen att ställa frågor till de båda politikerna om saker de funderade på gällande det nya Raseborg.

neldebatt som eleverna som deltar i kursen politik i praktiken ordnade.

Båda politikerna valdes in i det nya fullmäktiget för Raseborg som valdes i kommunalvalet som hölls i slutet av oktober, båda deltagarna var dessutom röstmagener för sina partier, Blomqvist för Sfp och Feldt-Ranta för Sdp. Thomas Blomqvist är dessutom ordförande för gruppen KOMRAS som i princip förberett hela kommunsammanslagningen. Då båda dessutom är politiker på nationell toppnivå är det klart att de hade en hel del att bidra med.

Feldt-Ranta och Blomqvist var mycket eniga i största delen av frågorna som diskuterades och någon egentlig debatt blev det aldrig frågan om då politikerna svarade på de frågor eleverna i vår skola ställde dem. Båda politikerna var för denna sammanslagning och ansåg att detta var den rätta lösningen på problemen som kommunerna lider av. Den största fördelen med en större kommun ansågs vara att man nu får en gemensam röst i den nationella politiken istället för att man tidigare bland kommunerna haft

svårt att ha gemensamma mål i fråga om finansiering från statligt håll. Man ansåg dessutom att bortfallet av de gamla kommungränserna kommer att vara en mycket positiv sak eftersom man i fortsättningen kan få sin service på så nära håll som möjligt. Både Feldt-Ranta och Blomqvist var mycket snabba att påpeka att ingen form av kommunal service kommer att försvinna därifrån som den tidigare funnits och att någon större förändring i människornas vardag inte kommer att förekomma.

Då debattörerna ställdes frågan om man i den nya kommunen kommer att dra hemåt när det gäller de gamla kommunerna svarade de att det nog kommer att förekomma meningsskiljaktigheter bland gamla Ekenäs- och Karisbor men att de ändå hoppades och trodde på att man kommer att finna en gemensam melodi och undvika att dra åt olika håll. Man ansåg dock att människorna i Raseborg inte kommer att kalla sig Raseborgare i framtiden utan man kommer att fortsätta kalla sig Karisbo, Ekenäsbo, Billnäsbo, Tenalabo eller någonting annat

beroende på var i Raseborg man är bosatt.

Varken Feldt-Ranta eller Blomqvist ville heller se någon skillnad i hurudan roll de gamla kommunerna kommer att få i Raseborg, de vill inte alltså se att t.ex. Pojo endast kommer att bli en del av periferin. Beslutet att flytta all administrativ verksamhet bort från Pojo motiverades med att det är det mest kostnads-effektiva alternativet att centralisera administrationen till Karis och Ekenäs och det har ingenting att göra med att man vill minimera Pojos roll i Raseborg.

Ekonomi svår att bota

Eftersom ekonomin i de gamla kommunerna är i dåligt skick och skulderna är stora kommer de ekonomiska svårigheterna naturligtvis även att drabba Raseborg. Både Feldt-Ranta och Blomqvist är eniga om att det krävs betydande åtgärder och mycket tid för att ekonomin skall kunna repa sig. Varken Feldt-Ranta eller Blomqvist medger att man skulle ha för avsikt att skära ner på den kommunala servicen men Blomqvist anser att besparingarna man

behöver måste tas från social- och hälsovård och utbildning, eftersom det är dessa sektorer som utgör den största delen av den kommunala budgeten. Han menar dock inte att besparingarna skall ske via nedskärningar utan genom att effektivera den hälsovård och utbildning som finns. Blomqvist ger dock inga konkreta exempel på hur denna effektivisering skall ske men det handlar förmodligen om att sköta vissa administrativa uppgifter så centraliserat som möjligt och att genom nedskärningar där åstadkomma inbesparingar.

Feldt-Ranta menar att man istället för att fundera på var man kan åstadkomma besparingar istället aktivare borde söka finansiering utifrån för att förbättra ekonomin i Raseborg. Hon menar att man i kommunerna sparar mer än tillräckligt under det svåra 90-talet och skurit ner på servicen. Både Feldt-Ranta och Blomqvist är eniga om att Raseborg som en större kommun har större chanser att få bättre samarbetspartners och att vi i framtiden lättare kan få finansiering från staten. Båda debattörerna tror också att Raseborg som en enhetlig kommun bättre kan locka nya skattebetalare att flytta till orten. De trodde också att Raseborg som en enhetlig kommun kommer att vara attraktivare för företag.

Vad än det krävs och hur mycket bättre förutsättningar vi än har nu i. o. m. en större kommun står det väldigt klart att det kommer att ta länge förrän ekonomin i det nya Raseborg är i gott skick och står på en stadig grund.

Framtiden oviss

Det krävs en enorm mängd arbete för att få en ny kommun som Raseborg att fungera, de gamla

strukturerna finns naturligtvis kvar men det krävs tid och arbete för att få det hela att fungera som en helhet. En stor del av det förberedande arbetet har skötts av kommissionen KOMRAS som Blomqvist är ordförande för men Blomqvist medger att mycket kommer att hänga på det nya fullmäktiget som valdes i slutet av oktober. I det nya fullmäktiget kommer alla beslut som fattats om Raseborg att fastställas och man kommer där att bestämma vilken riktning man tar i den nya kommunen. Blomqvist medger även att det i det nya fullmäktiget kan förekomma vissa dispyter mellan t.ex. gamla Ekenäs- och Karisbor men påstår att han är positivt inställd och tror att man kommer att övervinna gamla oenigheter och hitta en gemensam melodi.

Elever och lärare i vår skola har förmodligen en längre tid gått omkring och grubblat över vad som kommer att hända med vårt gymnasium efter kommunsammanslagningen men enligt Feldt-Ranta och Blomqvist har vi ingen orsak till oro. Karis-Billnäs gymnasium kommer i varje fall tillsvidare att fortsätta sin verksamhet så som tidigare trots att man tidigare fört fram förslag om att vårt gymnasium ska slås ihop med Ekenäs gymnasium och att kurserna ska ordnas i båda de gamla skolbyggnaderna. De positiva sidor ett större gymnasium kunde föra med sig är att man skulle kunna ha ett ännu mångsidigare kursutbud och fler möjligheter att göra intressanta exkursioner. Det är dock att vänta att samarbetet mellan de två svenskspråkiga gymnasierna ökar efter att Raseborg tar form.

Tiden kommer slutligen att visa vad det blir av Raseborg, för tillfället verkar det som om inte

ens våra egna politiker riktigt vet vad som kommer att hända och stämningen är mycket förvåntansfull. Det finns en hel del fördelar med en större kommun bl.a. förde debattörerna fram att man får in kunnigare folk i kommunen i framtiden, men problemet ligger i hur få det hela att fungera. Det kommer att ta tid förrän Raseborg fungerar som en kommun liksom Karis eller Ekenäs gjorde förut och vi kommer knappast heller att märka av det i någon större grad i vår vardag bortsett från de förändrade gatunamnen. Det är också alldeles onödigt att direkt förvänta sig några förbättringar i t.ex. kulturutbudet eller ifråga om det skall byggas nya idrottsanläggningar eftersom prioritering nummer ett för den nya kommunen kommer att vara att få den problematiska ekonomin i skick. Men med tålamod och god vilja skall vi kanske få se Raseborg som en stark och ståtlig kommun som erbjuder det mesta för sina invånare.

Janne



Stieg Larssons spännande kriminaltrilogi

I Stieg Larssons trilogi får man läsa om mord, trafficking och familjetvister. Böckerna som utgör trilogin heter *Män som hatar kvinnor*, *Flickan som lekte med elden* och *Luftslottet som sprängdes*.

Den första boken trycktes år 2005 och den tredje 2007. Nu skall de här böckerna filmatiseras och Mikael Nyqvist skall fungera i rollen som huvudpersonen Mikael Blomkvist, och hans motspe- lerska är Noomi Rapace som Erika Berger.

Carl Mikael Blomkvist, alias Kalle Blomkvist, Erika Berger och Lisbeth Salander är de tre personer man följer med i hela trilogin. Blomkvist som använder sitt andra namn, Mikael, fungerar på en redaktion som delägare och är ett bekant ansikte för allmänheten från olika fall han blivit inblandad i. Mikael Blomkvist arbetar tillsammans med Erika Berger och några andra på redaktionen på tidningen Millenium som har en utgåva varje månad. Lisbeth Salander blir bekant med Mikael Blomkvist i den första boken *Män som hatar kvinnor* och det uppstår ett förhållande mellan dem som på ett abrupt sätt slutar med att Lisbeth lämnar Mikael efter att hon räddat livet på honom. Medan Mikael och Lisbeth är tillsammans har Mikael dock ett sexuellt förhållande med den redan gifta Erika Berger.

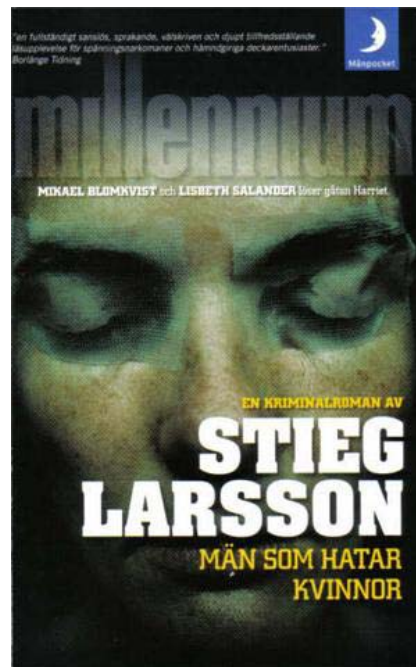
I den andra boken, *Flickan som lekte med elden*, får man läsa om hur Mikael och Lisbeth löser ett fall som handlar om både traf-

ficking och om Lisbeths hemligheter. Om man börjar med den andra delen kan man bli aningen förvirrad eftersom man talar om en viss "Wenner-strömmaffär" som utspelar sig i första boken, men man behöver inte veta hur det gick i *Män som hatar kvinnor* för att förstå andra delen.

I tredje boken, *Luftslottet som sprängdes*, kommer man snabbt in i action eftersom det börjar med att Lisbeth och Alexander Zalachenko båda kommer med allvarliga skador akut till ett sjukhus. Lisbeth har en kula i huvudet och Alexander är skadad av en yxa, vars slag var tilldelat av Lisbeth som också tidigare försökt döda honom.

Stieg Larsson, som är författaren till bl.a. dessa böcker, föddes 1954 och avled oväntat 2004. Han dog alltså innan den första delen *Män som hatar kvinnor* trycktes år 2005. Därefter utkom *Flickan som lekte med elden* år 2006 och år 2007 utkom *Luftslottet som sprängdes*. Han arbetade som journalist och var chefsredaktör för tidningen Expo och verkade där som expert på nazistiska, antidemokratiska och högerextrema rörelser. Men trots att Stieg Larsson inte är vid liv mera för att fortsätta skriva stiger försäljningssiffrorna. De två första delarna har sålts i nästan 2 miljoner exemplar och siffrorna kommer troligen att öka efter att filmerna haft premiär. För dem som tycker om att läsa spännande, realistiska, detaljerade kriminalromaner är dessa böcker ett riktigt kap.

Sanna



Början till slutet för New Orleans maffia

I det förgående numret av Snilleblixten (nr 8) ingick en artikel som handlade om maffian i New Orleans och den stora maffiabossen Carlos Marcello. Här följer den andra och sista delen om New Orleans maffian.

Carlos Marcello "The Godfather of New Orleans" skulle snart få känna på nackdelarna av att ha ett stort imperium, speciellt med tanke på vad han sysslade med. Marcello hade länge kunnat muta nyckelpersoner och poliser aningen diskret. Detta skulle snart få ett slut eftersom Aaron Cohen, en f.d. FBI-agent, nu började utreda polisväsendet i New Orleans.

Tiderna förändras

Francis Grevenberg utsågs 1952 till polischef för den korrumperade delstatspolisen i Louisiana. Han kom att sparka alla som tog mutor av maffian. Aaron Cohens utredningar blev snart kända för Robert Kennedy, som ledde senatsutskottet som undersökte korruption.

År 1959 resulterade Aaron Cohens utredningar i att Mc Mellan-kommittén blev intresserad av att fälla Carlos Marcellos imperium. Mc Mellan-kommittén hade sedan länge bedrivit krig mot organiserad brottslighet i bl.a. New York och Chicago. I ett tal inför kommittén 1959 uttryckte Aaron Cohen sig så här: "Louisianas maffia har samöre och gemensamma intressen med sina gelikar i landet. De reser fritt, vitt och brett samt besöker varandra regelbundet". Detta var

startskottet till en ny era av brottsbekämpning. För första gången började man undersöka maffian i New Orleans på statligt håll. Tidigare hade man koncentrerat alla krafter på andra storstäder.

Robert Kennedys och FBI:s kamp mot Maffian

Robert Kennedys idé var att samla en grupp av åklagare, f.d. agenter och pålitliga inom organiserad brottslighet och specialutbildade poliser som skulle få Marcello på fall. Vid de första förhören inför kommittén förklarade alla maffiabossar att något sådant som maffian överhuvudtaget inte existerade. Till och med FBI-chefen J. Edgar Hoover påstod att maffian endast var en myt. Detta skulle dock förändras för år 1957 greps 16 maffiabossar vid ett möte i New York där man delat vinsterna från den illegala verksamheten i landet. Hoover var tvungen att medge att han haft fel och detta stärkte Robert Kennedys vilja att bekämpa maffian.

Även om Marcello var en så stor man i den undre världen att han inte behövde delta i ett enda av de stora mötena, skulle han också höras av kommittén, vilket var speciellt eftersom han inte kunde knytas med fasta bevis till något som hade med maffian att göra.

Marcello vägrade svara på alla de 66 frågor som Robert Kennedy ställde honom, han svarade inte ens på frågan om var han hade fötts. Dessa uteblivna svar skulle bli Robert Kennedys vapen mot Marcello. Marcello hade nämligen ett falskt födelseintyg där det framgick att han var medborgare i Guatemala. Robert Kennedy vände sig nu till den enda institution Marcello inte hade i sin ficka, nämligen immigrationsverket. Kennedy begärde utvisning med omedelbar verkan, vilket beviljades. Senare har lagligheten i denna händelse diskuterats eftersom Marcelloparten inte alls blev hörd. Marcellos advokat fick veta om händelsen först då Marcello landat i Guatemala. Marcello förblev utvisad i ca 2 månader innan han återvände till New Orleans med en fiske-skuta. När han återvände blev



Carlos Marcello sitter i en rättegång.

han en ännu större hjälte än han var då han blev utvisad. Men det kom ändå att bli ännu svårare för Marcello att hålla sitt imperium samman på 1960 talet eftersom J.F Kennedy blev president år 1961 och utsåg sin bror Robert Kennedy till justitieminister.

Låg Marcello bakom mordet på J.F Kennedy?

Detta är en fråga som ofta uppstår då man behandlar temat mafia har jag märkt, så därför borde man nog nämna några ord om händelserna kring den 22.11 1963.

Det står klart att Marcello fick det mycket svårare för sig i början av 1960-talet. Robert Kennedy hade nämligen fått ett bättre grepp om Marcello med två åtal, ett för mord och ett för misshandel plus en ny utvisningsorder. Marcello måste alltså bli av med det stora hotet mot sitt imperium och kan alltså ha beordrat mordet på J.F Kennedy. Den sannolike mördaren Lee Harvey Oswald hade tidigare haft kontakt med maffiapersoner eftersom han jobbade med pro-Castro propaganda i New Orleans. Han blev anställd på Texas School Book Depository vid samma tid som det blev klart att presidenten skulle besöka Dallas. Mordet på Kennedy lär ha begåtts från just den byggnaden. Att Oswald tagit emot pengar för mordet kan man nästan räkna med, eftersom en person som jobbar på en lagerbyggnad med 1.35 \$ per timme inte kan resa till Sverige och

vidare till Moskva med tåg via Finland för att se världens första socialistiska stat och samma månad besöka Mexico för att träffa Castroanhängare.

Oswalds mördare, nattklubbsägaren Jack Ruby, är däremot enklare att redogöra för. Ruby hade nära kontakter till maffian och det sägs att det var på deras order han tystade Oswald. Bevis på att Ruby har träffat Marcello finns eftersom Rubys klubb stod under Marcellos beskydd. Varför Ruby fick uppdraget att utföra "nedtystandet" kan tänkas vara att Ruby stod i penningsskuld till Marcello. Men det finns också spekulationer om att Ruby gjorde det som en tjänst helt gratis eftersom han var dödssjuk i cancer. Ruby blev 1964 dömd till döden för mordet på Oswald, men dog i fängelse av cancer innan domen hann verkställas.

Marcello lär ha sagt att "hugger man av huvudet så dör svansen", vilket stämmer och

efter mordet på J.F Kennedy trapades kampen mot maffian från Robert Kennedy sida ner.

The "Teflon Don"

The "Teflon Don" kallades den starka maffiabossen John Gotti eftersom han alltid undkom alla åtal mot honom, men i sådana fall borde nog Marcello vara "The untouchable" (den ickevidrörbara) bossen. Marcello satt inne en gång men inte p.g.a. att han var en maffiaboss utan för att han slagit en FBI-agent på truten vid Los Angeles flygplats. Åklagaren ville ha 3 år men försvaret fick det lindrat till 6 månader eftersom agenten var "under cover", vilket betyder att man inte kunde veta om han var agent eller ej och så fanns det bevis på att agenten varit våldsam på den senare tiden.

Den slutgiltiga domen

Marcello undgick alla åtal ända fram till 1983, då han blev dömd till tio års fängelse eftersom han



Maffiamorden syns än idag (bilden är från Sicilien i Italien)

gjort sig skyldig till utpressning på hög nivå. Hans bror tog över verksamheten, men blev dömd för penningtvätt år 1988. Hans efterträdare Anthony Corollo fälldes snabbt för att ha planerat kokainhandel.

Marcello blev frigiven ur fängelset 1989 efter att ha lidit av flera slaganfall. Vid frigivningen frågade reportrar huruvida han skulle fortsätta jobba med "sin sak". Marcello svarade att han nu

var pensionerad. Marcello satt i fängelse under sin livstid sammanlagt ca 6.5 år. Marcello levde stillsamt i New Orleans 4.5 år till innan han dog den 22.3 1993.

I dag är New Orleans en "öppen stad". Det betyder att ingen enskild familj har dominans över staden, men de två största är fortfarande Marcellosläkten, som äger mycket fast egendom och är aktiva inom restaurangverksamheten, och famil-

jen The Moscas som är lite mera synliga. Det goda med dessa två är att de inte samarbetar men inte heller strider med varandra, vilket håller New Orleans lugnt. Men maffian är långtifrån utrotad i USA. Korruptionen i USA har också minskat men den döljer sig fortfarande bakom kulisserna i alla storstäder.

Gustaf

Sökande efter Tuna Stad

Tidigare på året hade vi en utfärd då vi gick och kollade efter fynd på en åker i Snappertuna. Vi gick även och såg på ett stenröse. Detta gjorde vi för att förbereda oss på att leka utgrävare.

Tisdagen den 26 augusti klockan 9 anlände jag till en åker väldigt nära Raseborgs Slott i Snappertuna. Till en början kände jag mig ganska borttappad, de andra från skolan hade redan varit där en dag, så de visste redan vad som skulle göras men jag behövde lite handledning. Men känslan gick snabbt bort. Vi blev alla tilldelade en ruta 50 cm x 50 cm, där vi skulle "gräva" oss ner ungefär 5 cm. Christa, Kim, Andrea och Anna greppade vant spaden och började gräva. Egentligen kan man inte kalla det att gräva, vi skulle skrapa ytan sakta, sakta och på så sätt komma neråt. Den dag hade vi vädret på vår sida, och även om solen inte sken hela

tiden så regnade det i alla fall inte, vilket vi kunde vara glada för. I jorden hittade man inte så mycket, om man inte hette Christa förstås, som drog fram det ena intressanta föremålet efter det andra. Några benbitar, tegel och ett fiskfjäll var allt jag hade att komma med. Efter att vi hade haft matpaus gick vi till ett ställe där de hittat en gammal brunn som tyder på att det nog funnits liv där någonstans.

Hon som visade platsen var vår slavdrivare Lotta (med sin cappucino) som redan gjort klart för oss att vi endast var slavar när vi var där och grävde (skämt åsido). Sedan fortsatte vi att gräva, och snart hade det utvecklats en tävling mellan oss och pensionärerna om vem som hittade bättre saker (allt gör man för att inspireras). Jag tror det var ganska jämnt när de hittade en kanna gjord av ben. Men sedan tog vi nog ledningen då Christa skrapa-

de fram något som de gissar var ett knivskaft av brons. Självt hittade jag en lerbit som ingen riktigt visste vad var, men vi gissade att det var en bit av någon ugn. Vi fick sedan gå tidigare från utgrävningen för att ta en sväng till Raseborgs Slott och gå genom det. Sedan gick de andra kärleksstigen och besökte även Forngården. Det var slutet på min första dag vid utgrävningarna.

På onsdagen fick vi börja med att gräva fram ett ljusare lager på en del av det uppgrävda. Då kom det fram några plogfårar, men de var inte särskilt betydelsefulla då de säkert var ganska nya. Idag var det Kim som drog fram benbit efter benbit, då Christa var sjuk. Efter att vi dragit fram det ljusare lagret hade vi matpaus och fick därefter börja med våra rutor, igen skulle vi skrapa oss 5 cm neråt. Men nu hamnade åtminstone några av oss på ett område de senare gissade var en

grop, för underlaget blev bara svartare och svartare och det enda man hittade var kol. Också när man sållade (d.v.s. när man silade sanden man grävt upp vid sin ruta för att se om man missat något smått) såg allt bara svart ut. Nästa dag skulle vi bege oss till den andra gravplatsen.

På torsdagen kom vi då till den andra platsen och befann oss nu i närheten av kyrkan. Det regnade då vi kom dit. Först fick vi oss en rundtur runt platsen, då de som arbetade vi utgrävningarna berättade lite om sina tankar och fynd. Sedan fick vi p.g.a. regnet hålla pausen tidigare, så vi gick in och satte oss i ett av husen. I det huset sov de som arbetade vid

grävningsplatsen, det fanns ett rum med sovsäckar utvecklade över hela golvet. Efter pausen fick vi gå upp till en kulle och gräva. Denna plats gissade de att var en plats man festade på, då man hade så bra utkik över hela området, de hade även hittat någon kanna där.

Där hittade vi ingenting, vi bara öste bort sand på sand och sållade den. Efter en stund blev vi flyttade till en åker för att vara där och gräva istället, denna åker bestod praktiskt taget endast av lera. Att sålla det vi sedan skrapat blev också ett roligt försök. Vi stod med tryckspruta och vatten och skulle på så vis få fram fynden. Men (!) här hittade jag mitt

enda mer märkbara fynd. Det var någon slags blytyngd (eller det trodde de i a f). Jag fick känna mig ändå lite stolt. Sedan blev det paus igen (vilket ingen klagade över) då vädret ännu var så dåligt. Efter att vi haft en lång paus kom de och sade åt oss att vi fick åka hem, det inte var särskilt mycket vi kunde göra i det vädret. När vi sedan skulle gå därifrån mötte vi studerande från Ekenäs gymnasium som kom dit och skulle börja sin utgrävningskurs, stackars dem.

Emma

KaVarex

Karis-Varese Exchange

Den sjätte oktober 2008, startade en grupp på aderton studerande, tillsammans med två lärare från Karis Billnäs gymnasiums skolgård med buss mot Tammerfors.

Den ca 3 timmar långa bussresan var lugn då nästan alla sov eller hörde på musik. Man skulle aldrig kunnat gissa att det var en grupp förväntansfulla studerande som skulle spendera en vecka i en främmande familj i ett främmande land. Tammerfors flygfält är det minsta jag sett, trots det var det lite kaos vid incheckningen.

Flygresan tog ungefär lika länge som bussresan, även här sovs det, efter provveckan var det välkommet. En hel del av oss tittande även ut genom fönstret och förtjusta fniss utbröt då vi



Utsikt från klostret i Sacro Monte

flög över alperna. När vi sedan landade i Milano, på en så kallad "liten" flygplats (i storlek med Vandas), började nervositeten stiga, vi skulle trots allt bo med en familj vi aldrig träffat. Efter flygresan väntade ytterligare en timmes bussresa från Milano till Varese, staden vi skulle bo i den kommande veckan. Då vi anlände till skolan stod en stor hop med ungdomar och några lärare och väntade på oss.

Det var inte så lätt att få fram vem som var vem, men till slut ca åtta på kvällen satt Jennifer och jag tryggt fastspända i baksätet med våra nya "systrar" framför oss (alla som rest till södra delen av Europa, eller varit på Kanarieöarna vet att trafiken skiljer sig något från vår). Då vi anlände hade mamman i familjen, Elisabet, lagat pizza och vi njöt av att få mat i princip för första gången den dagen sedan vi startat. Efter att vi ätit visades vi till vårt rum, som egentligen mer kan beskrivas som hela deras nedre våning då vi hade ett biljard-, ett pingis-

och ett långbord för kanske 18 personer och ett eget kök i vårt rum. Vid elva tiden var vi så trötta att vi föll i säng utan att ha umgåtts med familjen mer än vid maten. Både Jennifer och jag var lite skärrade och undrade om alla middagar skulle vara likadana, där allt prat gick på italienska i en takt på 120 km/h utan att vi förstod något. Det var skönt att vara två stycken, men det skulle ha varit roligt att få prova på att bo ensam med en okänd familj. Första dagen, tisdag 7.10, var Varese på schemat, så vi mötte resten av våra medresenärer på skolgården, varifrån vi sedan fördes till ett klassrum där vi välkomnades med en PowerPoint-presentation av de platser vi skulle besöka under veckan och kakor med dryck. Italienare är högljudda, jag skojar inte, så fort läraren tystnade (både på lektioner och då de var med när vi besökte olika platser) så steg ljudnivån från noll till hundra på en halv sekund.

Rektorn för denna turistskola, var försenad, och när han sedan kom, och höll sitt välkomsttal kunde han inte engelska.. Sa jag att det var en skola med TURISM som inriktning? Intressant. Efter detta mottagnade gick vi på sightseeing i Varese, där det fanns allt från fina trädgårdar till shoppingcentrum. Vi gick även på en konstutställning till Gurus förtjusning. I Villa Panza, en gammal slottsgård, fanns både målningar och intressanta ljus kreatio-

ner, där själva rummen var mäs-terverket. Ca ett-tiden mötte vi upp med alla italienska ungdomar och tillbringade tid med dem, varefter vi sedan åkte hem.

"Queen Of The Adriatic"

Tio timmar bussresa på en dag kan kännas tungt, men Venedig var verkligen värt det! Trots att bussresan var nästan två gånger så lång som själva vistelsen, hann vi med en massa. Vår guide var en av skolans matematiklärare, han var lite speciell, i alla fall enligt finsk standard då han fann saker som att kolla om alla elever och lärare (som inte kunde språket, i en helt okänd stad, för de flesta av oss) hängde med i hans promenad- (läs marsch-) takt. I Venedig fick vi några timmar fritid för shopping och lite egen sightseeing. Tyvärr hade Joakim rätt i att man kan vara tvungen att betala 20 euro för en kopp kaffe. Vi lärde oss läxan när vi betalade 10 euro för två dl coca-cola.

Utsikten var det inga fel på då vi satt på torget på Piazza San Marco, St Marks plats och hade utsikt över San Marco katedralen, och klocktornet Campanilen. Hela torget var fyllt av skrämmande duvor som flög omkring som galningar, man fick t.o.m ducka för att inte de skulle flyga rakt in i en. Venedig är såklart känt för kanalerna, gondolerna och broarna. Det var helt omöjligt att förstå hur man kunnat bygga en hel stad på vattnet, och när man gick omkring på gatorna (de väldigt, väldigt smala gatorna) förstod man absolut inte att det var vatten under en.

Milano

Vi förväntade nog oss alla ett gigantiskt centrum med väldigt höga hus och gator fulla med butiker och omkringstrosande



Domkyrkan i Milano.



Varese stadshus.

supermodeller. Milanos centrum, i alla fall runt domkyrkan, där vi vilset gick runt var nog fyllt av butiker, men mindre än vad (iallafall) jag föreställt mig. Vi visste inte riktigt vart vi skulle gå, så utan egentligt mål gick vi in i dessa stora butiker som var två-tre våningar höga. Lunch hade vi vid den kända domkyrkans fot. Såklart shoppade vi alla, det är ett måste när man är i Milano! Och åtminstone är jag nöjd med mina inköp.

Lago Maggiore

Den dag jag uppskattade mest var den vi spenderade på sjön Maggiore (Lago Maggiore). Sjön är en av Italiens största, och är ca 54 km lång och är som vidast 12 km. Den sträcker sig över gränsen till Schweiz och ligger i bl.a. provinsen Varese. Klimatet där är medelhavs och tack

vare det så kan man odla växter med stor variation där. Vi besökte tre av sjöns öar, Isola dei Pescatori, Isola Madre och Isola Bella, fritt översatt Fiskarön, Modersön och Vackra ön. Vi besökte Isola Madre först, som var en väldigt vacker ö, med en otrolig trädgård, där det fanns många exotiska växter, och allt från bananträd till rödlistade rosor. Vi hade också turen

att ha sol och varmt väder, så att gå omkring och se på alla tusentals växter var underbart. Där blev vi väldigt imponerade av de vita (!) påfågeln som fritt sprang omkring på ön.

När vi sedan tog båten till Isola Bella möttes vi av ett slott. Den guidade turen genom slottet var intressant och nere i källare gömde sig något jag aldrig sett förut. De sex källarrummen var alla täckta av stenar. Små, runda,

olika färgade stenar som var placerade i olika mönster täckte golv, väggar och tak. Det går ej att beskriva, det var det konstigaste, mest imponerande och fulaste jag någonsin sett. Efter rundturen fick vi tillbringa tid i slottsträdgården, vilket för övrigt är en av de vackraste platserna jag besökt. Vi åt lunch på Isola dei Pescatori, vilket är den enda ön folk bor på året runt, den har 50 invånare. Där matade vi också gigantiska fiskar med glassvåfflor.

På fredagen var det dags för en pilgrimsfärd. Sacro Monte är ett heligt berg, med en väg på ca 2 km, som leder upp för berget. Vägen kantades av 14 kapell. Man kunde se in i kapellen genom stora fönster. Inne i kapellen var dockor i naturstorlek arrangerade som olika händelser i bibeln, från Jesu död till uppståndelsen. Uppe på toppen av berget, utanför kyrkan fanns en stor staty på påven.

Insidan av kyrkan var väldigt vackert dekorerad, speciellt taket! Vi gick ut på baksidan av kyrkan, ut på en "balkong". Utsikten var fantastisk! Tyvärr var vädret lite disigt. Ryktet gick att på en klar



Isola Bella

dag kan man se spirorna av Milanos domkyrka. Lördagen och söndagen umgicks vi mestadels med familjen. Vi besökte en stad nära Varese, shoppade i Schweiz och åt lunch hos morfadern med halva släkten. Sista kvällen avslutades med att alla ungdomar träffades och åt underbar pizza tillsammans.

Italiensk skolkultur

En av de största överraskningarna fick när vi besökte skolan och var med på en lektion. Den var fruktansvärt oorganiserad och istället för att få följa med hur en lektion går till i Italien blev vi satta längst fram i klassrummet, där sedan eleverna (på knagglig engelska) ställde frågor till oss. Gunilla och Guru satt övergivna i skolcafét, de fick inte delta i lektionerna till Gunillas stora besvikelse. Hon misstänkte att de inte vågade ha henne där. Den andra överraskningen var ett toalettbesök. Vi skulle göra oss redo för den sista utflykten (till Sacro Monte) och tänkte uppsöka en



toalett före den en timme långa vandringen. Först hittade vi inget wc överhuvudtaget, skolan var gigantisk och vi hade egentligen inte tid att leta. Vi frågade en korridorvakt och hon pekade mot ändan av korridoren.

När vi kom dit såg vi mycket riktigt en toalettskylt och gick in. Där mötte vi en skrattande Bebbe (han var vår enda manliga medresenär, förutom Guru). Vi förstod inte varför han skrattade, förrän 20 sekunder senare, då vi öppnade wc-dörren och fann endast ett

hål i marken... Gissa hurudana skrattattacker det utlöste! Under den gångna veckan har jag fått ta del av en rad olika delar av den italienska kulturen, men wc-besöket avstod jag ifrån. En annan sak med Italien som jag inte förstått förut var hur lektionerna går till.

Det var ett jäkla liv precis hela tiden och lärarna fick uppmärksamhet endast då de hackade pekpinnen i katedern, upprepade gånger. Man skulle kanske skicka hela finska lärarkåren dit så skulle de kanske uppskatta oss lite mera. På måndag morgon startade resan hemåt. Vi var trötta och ganska glada att komma hem till lugna Karis efter en lyckad och händelserik resa. Då vi närmade oss Tammerfors och flygplanet började sjunka utbrast Bebbe: "Det är t.o.m två lager moln över Finland så det säkert inte är soligt!" Så sant, så sant, inga roliga utflykter och soliga dagar väntar här.

Ida



Taxistation i Venedig.



Mad Caddies

Trumpeter och tromboner

Numera finns det otaligt många musikgenrer, en olik från den andra. I detta fall skall genren ska utredas. Varifrån den kommer, hur den har utvecklats och exempel på band från denna genre kommer härnäst.

Till att börja med är det ett måste att få utrett vad ska egentligen är. Vet man inte detta, är det lika bra att lägga undan band som Leftöver Crack, Ska-P eller Mad Caddies. Ska är från början en jamaicansk musikgenre. Den utvecklades

i slutet av 1950-talet och låg som grund för reggaen. För att spela i ett skaband är det nästan fatalt om man inte har något slags blåsinstrument.

Tromboner, saxofoner eller trumpeter används flitigt, men även blåsinstrument av andra slag kan användas. Ska är uppdelat i tre vågor. Den första vågen tog plats på Jamaica på 1960-talet och det var den som stod som grund för reggaen, exempel på band från den här tiden är bland annat The Skatalites och The

Wailing Wailers. Andra vågen kom i slutet av 1970-talet då ska blandades med punk, pop och rock. Kända band från denna tid är The Specials, Madness och Bad Manners.

Den tredje vågen började på 1980-talet och håller på ännu idag. Huvudgenrer är ska punk och dess subgenre ska core. Ska punk förstärkte betoningen på punkrock i musiken, det är den en lättisam punkmusik blandad med blåsinstrument. Hit kan man tänka sig att Mad Caddies, No



Schackrutorna är ett av Skans kännetecken.

Doubt och The Specials hör. Ska core blandade in hardcore punk i sin musik, alltså är det en hårdare version än ska punk och hit hör band som Voodoo Glow Skulls och the Mighty Mighty Bosstones.

Bandet Mad Caddies kommer från Santa Barbara som ligger i Kalifornien. Mad Caddies består av medlemmarna Chuck Robertson som sjunger, spelar gitarr ibland samt skriver låttexterna. Sascha Lazor hittar man på gitarr och banjo. Keith Douglas spelar trumpet och fungerar också som bakgrundsvokalist, Ed Hernandez spelar på trombon. Brian Felnniken tar hand om trummorna och

andra slanginstrument som hör till. Sist och slutligen spelar Cris Badham på bas. Bandet började

spela under namnet The Ivy League, men år 1996 bytte de till Mad Caddies. Ett år efter namnbytet släppte de sitt album Quality Soft Core. Därefter fick de kontrakt med Fat Wreck Chords. Med det skivbolaget har de släppt skivorna Rock the Plank, Just One More och Keep It Going som de släppte år 2007.

År 2008 har de haft en Europaturné och spelade i Finland från den nionde till tolfte juli. Bandet bjuder på en bra show och en intressant moshpit. Eftersom de har lugnare toner mellan de livligare låtarna kan man se personer som dansar vals eller leker balettdansöser. Bandet håller igång och är lika bra i slutet av spelningen som i början.

Mad Caddies har en bunt med bra låtar, men ett par av mina favoritlåtar som bandet gjort är Monkeys, Macho Nachos, Silence, Backyard, Pyramid Scheme och Riding for a fall, så dessa rekommenderas.

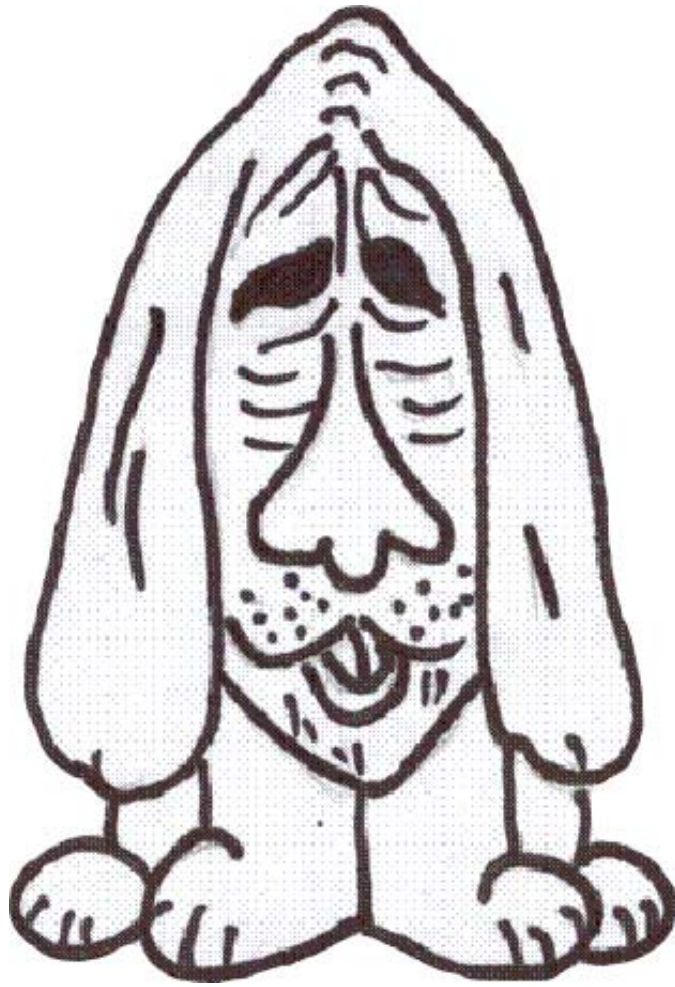
Om man är intresserad av lite svängigare punkmusik eller blåsinstrument med ett hårdare stuk på, är Mad Caddies och ska överhuvudtaget ett mycket bra val.

Astrid



Serie





Kom ihåg att hålla utkik efter **abidning 09!** Den är nåt alldeles extra har jag hört...